

om, at Nr. 89 udgaar. — Jeg skal i øvrigt henvise det høje Ting med Hensyn til de statistiske Oplysninger om Nationalitet, Alder, Opholdssted og Næringsvej til Betænkningen og ikke fordybe mig deri. Udvalget er blevet enigt om en Fællesindstilling, men deri ligger dog ikke, at de forskellige Synspunkter, der ved de forskellige Synspunkter ere fremkomne, saavel i tidligere Udvalgsbetænkninger som ogsaa under Forhandlingerne her, nu skulde være sammensmeltede til et. Der er vedblivende forskellige Synspunkter med Hensyn til det meget store Antal, som nu søger og ogsaa erholder dansk Indfødsret. Lovforslaget indeholder jo i Nr 297 Ansøgere, medens det i 1895 indeholdt 279, i 1894 311, i 1893 214 og i 1892, Aaret efter Alderdomsforsørgelseslovens Vedtagelse, 389. Man kan altsaa sige, at Aaret i Nr er et Gennemsnitsaar, og at man ikke af den Grund skulde nære særlige Betæneligheder. Men gaar man længere tilbage i Tiden og efterser det Antal Ublændinge, der den Gang erholdt dansk Indfødsret, ser man, at der er flet en overordentlig stor Tilgang af Ansøgere og tillige af dem, der have erholdt dansk Indfødsret. Naar man gaar tilbage til 1850, ses det, at der da var 50, der erholdt dansk Indfødsret. I 1851 22, i 1853 flet ingen, i 1854 kun 8 og i 1855 27 osv. omtrent med de samme Tal. I Aarene 1860 og 1861 forelægges der flet intet Lovforslag om hele denne Sag. Der er altsaa nok til en vis Grad Grund til at nære Betænelighed ved dette store Antal. At dette er blevet meget forøget ved Alderdomsforsørgelsesloven og ved Fattigloven af 1891, har jeg allerede tilladt mig at fremhæve. Selv om man maa beklage, at det er Tilfældet, idet det ingenlunde kan siges om en Person, at han har gjort sig fortjent til at blive dansk Borger, fordi han ønsker at opnaa Alderdomsforsørgelse — tværtimod — er Udvalget dog enigt i ikke at opholde sig videre ved denne Sag, idet man mener, at skulde vi have taget Rauteler i saa Henseende, burde de have været tagne paa Alderdomsforsørgelsesloven; Udvalget mener saaledes ikke, at man kan udstyde Ansøgere, der i øvrigt maa siges at tilfredsstille de Fordringer, der en Gang stilles for at erholde dansk Indfødsret, fordi de ønske at benytte sig af den humane Lovgivning, som findes her i Landet paa dette Omraade, hvilket jo ikke i og for sig kan betragtes som en Misrekommendation.

Anderledes stiller det sig derimod, naar vi komme ind paa Spørgsmaalet om, hvilke Fordringer man i det hele bør stille til Ansøgere, for at de skulde kunne opnaa denne

Naadegave at komme i Besiddelse af dansk Borgerrret. Her er der fremkommet en vis principiel Forskel mellem to forskellige Synspunkter, som jeg nærmest vil betegne som Landstingets og Folketingets Standpunkter, idet man fra den ene Side er tilbøjelig til at fordr, at vedkommende skal have visse positive Egenstaber, skal have vist et særlig godt Forhold for at kunne komme i Betragtning, medens man fra den anden Side synes at være tilbøjelig til at være tilfreds med negative Egenstaber hos vedkommende, at der ikke kan siges noget usikkert om vedkommende, at han ikke har forbrudt sig mod Landets Lov og ikke har været under Fattigvæsenet. Hvor langt vi efterhaanden ere komne ned i vore Fordringer i saa Henseende, faar man et ret godt Begreb om ved at læse de tidligere Betænkninger igennem. Jeg vil selvfølgelig ikke trætte det høje Ting med at fordybe mig i disse gamle Betænkninger, men jeg vil dog med den højstærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ord af Betænkningen fra 1866, der er skrevet af Madvig som Formand og Ordfører for Udvalget. Han fremhæver først, at selv om Indfødsretten af 1776 stillede meget strenge Betingelser, er det Princip fuldstændig forladt ved Grundloven. En Udtalelse af Madvig har altsaa Betydning netop paa dette Omraade. Jeg skal derfor tillade mig at oplæse disse Ord. Madvig skriver saaledes: „Det er ingenlunde altid uden umiddelbar praktisk Betydning, hvilke Personer man endog i underordnede Stillinger og snævrere Kredse giver Afgang til politisk Medvirkning, men endnu mindre er det vigtigt for Folkets Bevidsthed om sig selv som en ved Sprøg, aandeligt Fællesskab og nedarvede Minder forbunden Enhed og om den Ledestjerne, som al politisk Virksomhed skal finde i Følelsen af denne Enhed, at Indfødsretten holdes i Aagt.“ Og senere hen skriver han: „Men uden Tvivl vilde dog den her antydede Grundbetragtning, gennemført paa den Maade, hvilken de fleste af os ere tilbøjelige til at anse for den i sig selv rigtige og for den, der svarer til den oprindelige Indfødsretsforordnings Aand og til Tanken, som foresvævede ved Grundlovsparagraffen om Indfødsrets ubelukkende Meddelelse ved Lov, lede til Anvendelsen af en Maalestof for Agangen til Indfødsret, der betydelig indskrænkede Antallet af dem, der hidtil bragtes i Forslag, mod hvad nu er Tilfældet, og bandt den til Betingelser, om hvilke der ved de efter Grundloven givne specielle Love om Indfødsret ikke synderlig, undtagen højt ved den første (af 23de April 1850), har været Spørgsmaal. Man vilde